ſöälutakſe weel pari ſörme pakſuſelt penikeſt rammuſt mulda ſenna peäle, küllitakſe ſeemned walge liwaga ſeggatud, mahha, ſeggatakſe käppoga ſisſe ehk, mis weel tulluſam on, ſöälutakſe pole ſörme pakſult weel rammuſt mulda peäle: ſiis on ſeemned maas. Pärraſt pannakſe üht wörko ehk ka okſi peäle, et kannad külli ümber ei ſibli. Hobboſe ſönnik mulla al, annab ſoja ja peage hakkawad ſeemned iddanema ja tousma. Tullewad nüüd ehk weel kanged ö-külmad, lund ehk räitſakaſt: ſe ei te neile middagi, waid kui taimed alles nored ehk ka jubba ſured on, tulleb neid iggal külmal hommikul külma kaewo weega nattuke kasta, mis külma jälle taggaſi tombab; agga igga kord peab kaſtminne enne ſündima, kui päike nende peäle paistab. —

Hilja küllitud taimed ſawad ennamiste ma-kirpudeſt ärraſödud. Juhtub ſedda ja waene perrenaene on kimpus, et ei tea, mis peab teggema, ſiis aitab wahheſt ſe, kui rabba kaelud hästi ärra kedetakſe ja ſelle kaelo weega, kui külmaks läinud, taimed kastetakſe, ehk ſöälutakſe ka lubja ehk jipſi taimede peäle, mis neid taime waenlaſi ka ärra kautab. — Merre äärtſe rahwal on parrem luggo, ſeſt nemmad woiwad ommad taimed kalla, — iſſeärranis weel räime weega — kasta, mis keige parrem on. Kalla raſw annab head rammo, ja ſe hais kautab keik puttukad ärra.

Taime ma peab parras rammus ollema. Rammuſama ma peäl kaswawad taimed kül ruttem ja ſuremad, agga liig lopſakad ja korretad, mis istutamisſe järrel kauem pöewad, kui lahjema ma taimed. Kalla wesſi annab ka lahja ma peäl küllalt rammo ja on allati parrem, kui ſönniko wesſi. Need, kes ommad taimed eeſt otſa külma kartuſſe pärraſt kinni katwad, jäwad neiſt saggedaste üsna ilma, ſeſt niſugguſed taimed on pärraſt wägga örnad külma kartma, ſepärraſt te parrem nenda, kui üllemal öppetud, ſiis polle ſul tarwis kaapsta taime waewaga otſida ja kalli rahhaga osta. —